

**แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง
(แบบฟอร์ม 4)**

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

ชื่อ-สกุล นางสาวอลิษา จอกทอง

เบอร์โทรภายใน 02-200-3851-3

เบอร์มือถือ 088-8652756

หน่วยงาน SDIPD81

ภาควิชาฯ / ฝ่าย(ต้นสังกัด) ฝ่ายการพยาบาล

*ชื่อ-สกุล นางสาวอลิษา จอกทอง รหัสบุคคล 014837

(ผู้ที่จะรับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

***หมายเหตุ:** 1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ให้ไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณารอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง บทเรียนสุดท้ายจากอากง

จากประสบการณ์ทำงานกว่า 6 ปี ฉันได้ดูแลผู้ป่วยในวัยต่างๆ กัน บางครั้งเผลอเรียกผู้ป่วยเหมือนตั้งเป็นเครือญาติ ตามวัฒนธรรมไทย บ้างก็เรียกพี่ เรียกคุณลุง คุณป้า หรือคุณตา คุณยาย ซึ่งไม่ใช่เพียงแค่การใช้สรรพนาม เรียกผู้ป่วยเท่านั้น การดูแลของฉันก็เหมือนดังการดูแลคนในเครือญาติเช่นเดียวกัน แต่แล้ววันหนึ่งก็มีเหตุการณ์ที่ทำให้ฉันอดคิดไม่ได้ว่า “ฉันกำลังดูแลญาติคนอื่นในวันที่ญาติของฉันต้องการการดูแล”

อากงของฉัน เป็นผู้สูงอายุ ในวัย 90 ขวบปี ท่านเป็นคนชอบพูด ชอบคุย ด้วยความเป็นลูกคนจีน จึงเป็นคนพูดเสียงดัง พาให้เป็นที่รู้จักของคนในละแวกบ้านแทบทั้งตำบลก็ได้ กงมักจะโทรหาลูกหลานทุกคนอยู่บ่อยๆ เรียกได้ว่า โทรศัพท์ห่ามมือไม่ได้ หลายๆ ครั้งกงโทรหาฉันเพียงเพื่อถามว่า “ขึ้นเวรไหม” “พรุ่งนี้เวรอะไร” จบด้วยคำอวยพรให้โชคดี แล้วก็วางสายไป อากงมีสุขภาพแข็งแรงมาตลอด ถ้าไม่นับช่วงที่เข้าโรงพยาบาลเพราะอุบัติเหตุที่แอบชน ชีรณมอเตอร์ไซด์คลาสสิกคู่ใจ ไปแอบจิบยาแดง แล้วเฉี่ยวชนกับรถคันอื่นเข้า แต่เมื่อเริ่มเข้าปลายปี 2564 ฉันมักได้ยินแม่พูดถึงสุขภาพของกงอยู่บ่อยๆ แรกๆ มองดูอาจเป็นเรื่องเล็กน้อย เช่นมีอาการไม่สุขสบาย เจ็บเหงือก ปวดฟัน ค้นตามผิวหนัง และเริ่มหลงลืม แต่ระยะหลังเริ่มเป็นข่าวที่น่าตกใจ เช่น กงล้ม หัวแตก หรือ กงล้มอีกแล้ว ผิวหนังที่แขนเปิดเป็นรอยยาว ทุกครั้งที่ได้ฟังข่าว ฉันคิดทุกครั้งว่าเวลานี้ ฉันมีความรู้ความสามารถที่จะดูแลกงได้อย่างดีที่สุด แต่ในทางปฏิบัติ ฉันทำได้เพียงถ่ายทอดความรู้ ให้กับผู้ดูแลตัวจริง ซึ่งแน่นอนว่าฉันมักจะได้รับโทรศัพท์ ให้ตัดสินใจเรื่องสุขภาพของกงเป็นระยะจนกระทั่งในเดือน ธันวาคม มีช่วงวันหยุดยาวที่ฉันขอวันลาพักร้อนเอาไว้โดยไม่มีเหตุผล อยู่ๆ ก็อยากจะขอลาพักร้อนในช่วงวันนี้ ซึ่งเป็นการขอเวรล่วงหน้า 1 เดือนตามแนวทางปฏิบัติปกติของพยาบาลที่ต้องวางแผนชีวิต

ล่วงหน้าเพื่อให้หัวหน้าจัดเวรอีกครั้ง ก่อนวันหยุดยาวเพียงแค่ 2 วัน ในขณะที่ฉันกำลังดูแลผู้ป่วยในกะบาย แม่ก็โทรเข้ามาว่า “วันนี้งไม่ทานอาหารเลย นอนหลับและเรียกหาลูกๆ เป็นระยะ และมีอาการถ่ายเหลว แม่จะรีบไปบ้านง” ในเวลาต่อมา แม่ส่งคลิปวิดีโอมาให้ฉัน และบอกว่า งไม่เพื่อแล้ว แต่นอนหลับและหายใจแปลกๆ ทันทีที่ฉันเห็นคลิปวิดีโอ ฉันก็รู้ทันทีว่า งหายใจแบบ air hunger และกำลังจะจากพวกเราไปในไม่ช้า ฉันอธิบายให้แม่ฟัง ตามประสบการณ์ที่เคยเจอมา ลูกๆ ของงทุกคนอยู่กันพร้อมหน้า และเตรียมใจกับเหตุการณ์นี้มาก่อนแล้ว ฉันแนะนำให้แม่เปิดบทสวดมนต์หรือ ถ้าไม่สบายใจก็เปิดอะไรที่งชอบฟัง แม่เปิดเพลงของพูลทองใจ ให้งฟัง ตามด้วยบทสวด และในคืนนั้นเอง งก็จากพวกเราไปอย่างสงบ ทั้งไว้เพียงตำนาน “งลี แห่งบ้านห้วยทรายขาว” ผู้เสียดัง อัยยาศรัยดี และมาพร้อมมอเตอร์ไซค์คลาสสิกคู่ใจ

จากวันนั้นจนถึงวันนี้ ทุกคนยังคิดถึงงเสมอ หลายๆ ครั้งที่ฉันคิดถึงง กับเรื่องวันลาพักร้อนที่ขอโดยบังเอิญ ทำให้ฉันได้ไปร่วมงานอาลัยงจนถึงวันฌาปนกิจ โดยไม่ต้องรบกวนเพื่อนร่วมงานในการผันเวรงคงภูมิใจในตัวฉัน อยากให้ฉันทำหน้าที่ให้ดีที่สุด แล้ววันหนึ่งก็จะมีสิ่งต่างๆ มาจัดสรรให้ฉันได้ดูแลคนในครอบครัวอย่างเต็มที่เท่าที่ฉันจะทำได้ ทำให้ความคิดที่ว่า “ฉันกำลังดูแลญาติคนอื่นในวันที่ญาติของฉันต้องการการดูแล” นั้น ด้อยค่าลงไป เพราะทุกคนในครอบครัวพร้อมที่จะเข้าใจว่า ฉันทำหน้าที่ได้ดีที่สุด และภูมิใจในตัวฉันที่สุดเช่นกัน

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน) นางสาวอลิษา จอกทอง

ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย) นางสาว ธีรวรรณ คนชม

สังกัด หอผู้ป่วย

พิเศษ 81

งานการพยาบาลผู้ป่วยใน